

sygn. akt III.K.94/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Adam Jarmołowicz

w obecności prokuratora: Elżbiety Korwell

po rozpoznaniu dnia 12.09.2017 r. sprawy

L. P. (P.), ur. (...) w W., s. B. i B. z d. C.

Prawomocnie skazanego:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie o sygn. akt **III.K.3536/06** za czyn popełniony w dniu 29 lipca 2006 r. na podstawie art. 178a § 2 k.k. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności; Na podstawie art. 42 § 1 i 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 2 (dwóch) lat.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 października 2014 r. wydanym na podstawie art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, art. 15 § 1 k.k.w. i art. 45 § 3 k.w. ww. karę pozbawienia wolności zamieniono na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. akt **III.K.4134/06** za dwa czyny: I. czyn popełniony w dniu 11 i 12 lipca 2006 r. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz II. czyn popełniony w dniu 24 lipca 2006 r. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 października 2014 r. wydanym na podstawie art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, art. 15 § 1 k.k.w. i art. 45 § 3 k.w. orzeczoną w sprawie karę pozbawienia wolności za czyn II-gi zamieniono na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu

3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt **XV.K.1698/13** za czyn popełniony w okresie od 7 września 2013 r. do dnia 22 września 2013 r. na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 22 września 2013 r. do dnia 11 marca 2014 r.; Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższą karę skazany odbył w dniu 19.05.2017 r.

4. Wyrokiem Łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt **III.K.147/14**, gdzie połączono wymierzoną za czyn I - szy karę pozbawienia wolności ze sprawy III.K.4134/06 z

pięcioma karami pozbawienia wolności, orzeczonymi wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29.12.2006 r. w sprawie III.K.207/06 i wymierzono łączną karę pozbawienia wolności w wysokości 6 lat i 6 miesięcy. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2.08.2006 r. do dnia 27.09.2006 r. Zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach o sygn. akt: III.K.3205/01, III.K.1016/06, XV.K.1698/13 i Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III.K. 147/00. Rozstrzygnięto o kosztach obrońcy z urzędu i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Postanowieniem z dnia 5 maja 2017 r. nadto zaliczono na poczet ww. łącznej kary okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: od dnia 27.03.2007 r. do dnia 20.09.2007 r. i od dnia 5.10.2007 r. do dnia 12.12.2012 r.

Powyższą karę skazany będzie odbywał w okresie od 19.07.2017 r. do 16.01.2018 r.

5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie **VII.K.314/17** za czyn popełniony w okresie od dnia 11.08.2016r. do dnia 25.04.2017 r. z art. 242 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

I. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. łączy karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, opisaną w punkcie 4 - tym (sygn. akt III.K.147/14) oraz karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, opisaną w punkcie 5 - tym (sygn. akt VII.K.314/17) i orzeka wobec Ł. P. łączną karę 6 (sześciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części wyroki opisane w punktach 4 i 5 pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie w zakresie połączenia kar opisanych w punktach 1, 2, 3. Kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa.

IV. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu Ł. P. na poczet orzeczonej w punkcie I - szym łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy III.K.147/14 Sądu Okręgowego w Białymstoku tj. od dnia 2.08.2006 r. do dnia 27.09.2006 r., od dnia 27.03.2007 r. do dnia 20.09.2007 r. i od dnia 5.10.2007 r. do dnia 12.12.2012 r.

V. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. wynagrodzenie za obronę z urzędu w kwocie 295,20 (dwustu dziewięćdziesięciu pięciu 20/100) złotych, w tym 55,20 (pięćdziesiąt pięć 20/100) złotych podatku VAT.

VI. Zwalnia skazanego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.

SO Mariusz Kurowski

Sygn. akt III.K.94/17

UZASADNIENIE

Ł. P. został prawomocnie skazany:

1. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 grudnia 2006 r. w sprawie o sygn. akt **III.K.3536/06** za czyn popełniony w dniu 29 lipca 2006 r. na podstawie art. 178a § 2 k.k. na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 1 i 2 k.k. orzeczono środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 2 (dwóch) lat.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 października 2014 r. wydanym na podstawie art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, art. 15 § 1 k.k.w. i art. 45 § 3 k.w. ww. karę pozbawienia wolności zamieniono na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

2. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 12 lutego 2007 r. w sprawie o sygn. akt **III.K.4134/06** za dwa czyny: I. czyn popełniony w dniu 11 i 12 lipca 2006 r. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz II. czyn popełniony w dniu 24 lipca 2006 r. na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzono łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 8 października 2014 r. wydanym na podstawie art. 50 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, art. 15 § 1 k.k.w. i art. 45 § 3 k.w. orzeczoną w sprawie karę pozbawienia wolności za czyn II-gi zamieniono na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu

3. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 28 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt **XV.K.1698/13** za czyn popełniony w okresie od 7 września 2013 r. do dnia 22 września 2013 r. na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 22 września 2013 r. do dnia 11 marca 2014 r. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody. Zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższą karę skazany odbył w dniu 19.05.2017 r.

4. Wyrokiem Łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt **III.K.147/14**, gdzie połączono wymierzoną za czyn I - szy karę pozbawienia wolności ze sprawy III.K.4134/06 z pięcioma karami pozbawienia wolności, orzeczonymi wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29.12.2006 r. w sprawie III.K.207/06 i wymierzono łączną karę pozbawienia wolności w wysokości 6 lat i 6 miesięcy. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 2.08.2006 r. do dnia 27.09.2006 r. Zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych. Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w wyrokach Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawach o sygn. akt: III.K.3205/01, III.K.1016/06, XV.K.1698/13 i Sądu Okręgowego w Białymstoku w sprawie o sygn. akt III.K. 147/00. Rozstrzygnięto o kosztach obrońcy z urzędu i zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 5 maja 2017 r. nadto zaliczono na poczet ww. łącznej kary okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: od dnia 27.03.2007 r. do dnia 20.09.2007 r. i od dnia 5.10.2007 r. do dnia 12.12.2012 r.

Powyższą karę skazany będzie odbywał w okresie od 19.07.2017 r. do 16.01.2018 r.

5. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie **VII.K.314/17** za czyn popełniony w okresie od dnia 11.08.2016r. do dnia 25.04.2017 r. z art. 242 § 2 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Zwolniono skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Skazany Ł. P. złożył 30 czerwca 2017 r. wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar wymierzonych wyrokami wydanymi w sprawach o sygn. akt III.K.147/14 Sądu Okręgowego w Białymstoku oraz III.K.4143/06, III.K.3536/06, XV.K.1698/13, VII.K.314/17 Sądu Rejonowego w Białymstoku. W uzasadnieniu wniosku wskazał, iż ma żonę samotnie wychowującą ich rocznego synka. Podkreślił, że brzydzi i wstydzi się swoich czynów z przeszłości.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek skazanego co do zasady zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) - która weszła w życie 1 lipca 2015 r. - przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy. Wyrok Sądu Rejonowego w Białymstoku wydany wobec Ł. P. w sprawie o sygn. akt VII.K.314/17 uprawomocnił się 07.07.2017 r., co umożliwiło rozpoznanie wniosku według obecnie obowiązujących przepisów Kodeksu karnego. Umożliwiło, bowiem ww. norma nie wyłącza dyspozycji art. 4 § 1 k.k. Wspomniane stanowisko prezentuje obecnie jednolicie doktryna i judykatura (tak: J. Majewski, teza 2.-8. komentarza do art. 19 ustawy z dnia 20.02.2015r. Lex, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2016 r. sygn. akt IV KK 70/16, LEX). Dlatego też należało ocenić, który z konkurujących ze sobą stanów prawnych jest korzystniejszy dla skazanego – przed, czy po 1 lipca 2015 r. Zgodnie z art. 4 §1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Tę temporalną regułę, z zastrzeżeniem wskazanego wyżej przepisu, stosuje się również w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Stosując ją analizuje się przesłanki do wydania wyroku łącznego nie tylko w kontekście ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa i w czasie wyrokowania, ale również przez pryzmat wszystkich zmieniających się stanów prawnych w przedziale czasowym wyznaczonym przez datę czynu (za który wymierzono karę będącą przedmiotem postępowania) i datę orzekania.

Ustawą względniejszą dla skazanego jest ta, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13.05.2008 r., V KK 15/08, LEX nr 398529; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12.03.1996 r., I KZP 2/96, publ. w OSNKW 1996/3-4/16).

Analiza dat/okresów realizacji przestępstw oraz dat wydania wyroków w procesach karnych wymienionych w pkt 1.-5., w świetle brzmienia normy art. 85 k.k. sprzed 1 lipca 2015 r. wskazuje, że w przedmiotowej sprawie należałoby postępowanie o wydanie wyroku łącznego umorzyć.

Dlatego należało stwierdzić, iż stosowanie przepisów w brzmieniu obowiązującym poprzednio powodowałoby większą dolegliwość dla skazanego niżli przy stosowaniu przepisów aktualnie obowiązujących. Konkluzją powyższego jest stwierdzenie o potrzebie zastosowania przepisów kodeksu karnego w kształcie obowiązującym w dniu orzekania.

Zgodnie zaś z obecną dyspozycją art. 85 § 1 k.k., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, należy orzec karę łączną. Zgodnie z § 2 jej podstawę stanowią mogą tylko kary wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Aktualnie wobec skazanego wprowadzono do wykonania kary: 6 lat i 6 miesięcy orzeczoną wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III.K.147/14 (rozpoczął ją odbywać w dniu 19.05.2017 r., data wykonania to 16.01.2018 r.) oraz 3 miesiące pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie VII.K.314/17 (będzie ją odbywał w okresie od dnia 17.03.2018 r. do dnia 15.06.2018 r.).

Ww. sprawa o sygn. akt VII.K.314/17 dotyczy popełnienia przez skazanego Ł. P. przestępstwa z art. 242 § 2 k.k. Należało zatem rozważyć, czy w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art. 85 § 3 k.k. Zgodnie z treścią tego przepisu jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu.

W ocenie Sądu w sytuacji, która ma miejsce w niniejszej sprawie, kiedy to przestępstwo dotyczy tzw. „niepowrotu” do zakładu karnego po udzielonemu zezwoleniu na pobyt poza terenem zakładu karnego, sankcja za nie orzeczona nie może zostać połączona jedynie z karą, która faktycznie jest wykonywana w czasie popełnienia czynu zabronionego.

A jak wynika z informacji z NOE-SAD (k. 4-5), w momencie udzielenia zezwolenia na opuszczenie zakładu karnego wykonywana była kara orzeczoną w sprawie o sygn. akt XV.K.1698/13 Sądu Rejonowego w Białymstoku (kara ta i tak aktualnie nie może zostać połączona według aktualnego brzmienia rozdziału IX kodeksu karnego, albowiem została wykonana w całości z dniem 19.05.2017 r.). Sąd podziela przy tym pogląd zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku (postanowienie z 4 stycznia 2017 r., sygn. akt II AKz 822/16, KSAG 2017/1/21-223), zgodnie z którym w razie odbywania przez skazanego kar pozbawienia wolności zgodnie z art. 80 § 1 i 5 k.k.w. kolejno po sobie, użyty w art. 85 § 3 k.k. zwrot "po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej" należy rozumieć jako okres rozpoczynający się od dnia, w którym osadzono skazanego w jednostce penitencjarnej w celu wykonania pierwszej kary lub też okres rozpoczynający się w dniu następującym po dniu zakończenia wykonywania kary poprzedniej, zaś kończący się w ostatnim dniu okresu, na jaki daną karę jednostkową lub karę łączną orzeczono. Przepis art. 85 § 3 k.k. nie dotyczy zatem takich kar jednostkowych lub łącznych, których odbywanie - jako kolejnych - skazany miał dopiero rozpocząć po czasie, kiedy dopuścił się nowego przestępstwa.

Wymiar kary pozbawienia wolności, jaka mogła być orzeczona wyrokiem łącznym określa art. 86 § 1 k.k. Możliwym zatem było orzeczenie kary łącznej w wymiarze nie niższym niż najsurowsza z orzeczonych kar czy kar łącznych (granica dolna), ale nie wyższym niż suma kar (granica górna). Ta ostatnia korygowana jest górnymi granicami dla danego rodzaju kary.

Sąd może zatem zastosować różne metody jej kształtowania. Pierwszą z nich jest oparcie się na zasadzie kumulacji, a zatem prostym dodaniu wysokości kar jednostkowych i orzeczenie kary łącznej stanowiącą ich sumę. Ten sposób wymierzania kary łącznej winien być stosowany jedynie do sprawców, co do których nie ma żadnej pozytywnej prognozy, są całkowicie zdeprawowani i brak jest podstaw do stosowania instytucji ułatwiających im zakończenie kary. Druga – metoda absorpcji, polega na wymierzeniu kary w najniższym możliwym rozmiarze, tj. pochłonięcia kar w niższych rozmiarach przez najsurowszą. Niewątpliwie ten rodzaj łączenia kar można stosować do najlepiej ocenianych sprawców, których przebieg resocjalizacji jest dalece zaawansowany. Istotnym w ocenie Sądu jest również, że porównanie dyrektyw wymiaru kary łącznej w obu stanach prawnych (przed i po 1 lipca 2015 r.) prowadzi do wniosku, iż różnią się one w niewielkim stopniu. Wskazuje na tę okoliczność treść art. 85a k.k., który co prawda ukazuje zasady prewencji (ogólnej i szczególnej) jako podstawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej. Jednakże poprzedzenie ww. wskazania zwrotem "przede wszystkim" ujawnia, że podobnie jak wcześniej opisane w art. 53 k.k. i następnych pozostałe zasady wymiaru kary i obecnie mają zastosowanie do określania wymiaru kary łącznej. Dlatego podnieść należy, iż w szczególności zasada absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej może być zastosowana, gdy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami zachodzi bliski związek przedmiotowy i podmiotowy, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 stycznia 1997 r., sygn. akt II AKa 321/96).

W doktrynie i orzecznictwie podkreśla się, że oparcie wymiaru kary łącznej na dwóch ostatnich zasadach traktować należy jako rozwiązanie stosowane wyjątkowo. Natomiast priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (tak: A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, II AKa 339/03). Analiza wszystkich okoliczności ujawnia, zdaniem Sądu, brak podstaw do zastosowania wobec Ł. P. zasady kumulacji bądź absorpcji.

Jak wyżej wskazano, zgodnie z art. 85a k.k., orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Także jak wyżej podniesiono, przy ustalaniu wysokości kary łącznej znaczenie mają również elementy składające się na związek przedmiotowy i podmiotowy zbiegających się realnie przestępstw. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy - ich kumulacja. Należy zwrócić uwagę, że związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr

naruszonych poszczególnymi przestępstwami oraz na podstawie zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 marca 2007 r. o sygn. akt II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Określając wysokość kary łącznej Sąd nie brał pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kar za poszczególne przestępstwa, jak i kary łącznej zawartej w wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III.K.147/14 - stopnia społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, ówczesnego stopnia winy skazanego, związku podmiotowo – przedmiotowego przy wymiarze kary łącznej w ww. orzeczeniu. Okoliczności te zostały już wzięte pod uwagę przy wymiarze poszczególnych kar za czyny jednostkowe podlegające łączeniu, jak i kary łącznej w sprawie III.K.147/14.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać na odległy związek czasowy przestępstw podlegających łączeniu. Czynów, za które Ł. P. został skazany wyrokiem w sprawie o sygn. akt III.K.4134/06 Sądu Rejonowego w Białymstoku oraz wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 29.12.2006 r. w sprawie III.K.207/06, które później zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie o sygn. akt III.K.147/14 dopuścił się on w 2006 r. Z kolei przestępstwo, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 29 czerwca 2017r. w sprawie VII.K.314/17 popełnił w okresie od dnia 11.08.2016r. do dnia 25.04.2017 r. Tak więc dzieli je blisko 11 letni okres. Należy również zwrócić uwagę na różnorodność naruszanych dóbr: jedno przestępstwo przeciwko mieniu oraz dwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Nie mniej istotną okolicznością na wymiar kary łącznej ma również proces resocjalizacji skazanego. Z opinii penitencjarnej (k. 68) wynika, że przed popełnieniem przestępstwa z art. 242 § 2 k.k. skazany przebywał w zakładzie karnym typu półotwartego. Zachowanie było oceniane jako poprawne. Wielokrotnie był nagradzany regulaminowo. Przestrzegał dyscypliny i porządku. Aktualnie, po ponownym osadzeniu skazany odbywa karę w systemie programowego oddziaływania. O popełnionym przestępstwie oraz dotychczasowym trybie życia wypowiada się umiarkowanie krytycznie. Uczestniczy w zajęciach kulturalno oświatowych. Nie deklaruje przynależności do podkultury więziennej. Jego funkcjonowanie w warunkach zakładu karnego typu zamkniętego nie budzi zastrzeżeń.

W ocenie Sądu dość dobra treść opinii penitencjarnej świadczy jedynie o tym, że skazany dobrze funkcjonuje w warunkach izolacji więziennej. Zaznaczyć należy, że bezproblemowe funkcjonowanie w warunkach więziennych powinno być normą i wcale nie skutkuje koniecznością znacznego obniżenia kary łącznej. W chwili obecnej należy uznać, że prognoza kryminologiczna skazanego jest dość niepewna.

Sąd orzekając karę łączną miał na uwadze jej znaczenie w zakresie dyrektyw prewencji, zarówno w aspekcie prewencji indywidualnej, jak i prewencji generalnej. W odniesieniu do Ł. P., oceniając całokształt jego przestępczej działalności należy zwrócić uwagę na wielość popełnianych przestępstw. Należy zwrócić uwagę na popełnianie przestępstw w ramach recydywy specjalnej zwykłej. Podkreślenia też wymaga, iż analiza akt sprawy VII.K.314/17 ujawnia, iż tego przestępstwa dopuścił się odbywając karę pozbawienia wolności, co wskazuje na lekceważące podejście skazanego do orzeczonych wobec niego kar.

W tej sytuacji swoje rozstrzygnięcie o wymierzeniu kary łącznej w wysokości 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności Sąd oparł na zasadzie mieszanej. Zastosowana metoda wymiaru kary łącznej pozwala uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasady racjonalności wymiaru kary i zasady humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji. Z drugiej strony wybrana przez Sąd metoda pozwala również uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego wiele przestępstw, do czego prowadzi zasada absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych.

Z uwagi na to, że połączeniu w niniejszej sprawie podlegały wyłącznie kary pozbawienia wolności, w pozostałej części wyroki opisane w punktach 4. i 5. sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Na podstawie art. 572 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie w zakresie połączenia kar opisanych w punktach 1, 2, 3. Kosztami procesu w tej części obciążono Skarb Państwa.

Na podstawie art. 577 k.p.k. zaliczono skazanemu Ł. P. na poczet orzeczonej w punkcie I - szym łącznej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy III.K.147/14 Sądu Okręgowego w Białymstoku tj. od dnia 2.08.2006 r. do dnia 27.09.2006 r., od dnia 27.03.2007 r. do dnia 20.09.2007 r. i od dnia 5.10.2007 r. do dnia 12.12.2012 r.

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. wynagrodzenia za obronę z urzędu w kwocie 295,20 (dwustu dziewięćdziesięciu pięciu 20/100) złotych, w tym 55,20 (pięćdziesiąt pięć 20/100) złotych podatku VAT uznając, iż ww. kwota jest adekwatna do nakładu jego pracy i zgodna z § 17 ust. 5 i § 4 ust 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714). Natomiast zgodnie z § 4 ust. 3 ww. rozporządzenia opłatę należało podwyższyć o stawkę podatku VAT, w wysokości 23%.

Sąd w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od ponoszenia pozostałych kosztów sądowych.